Golyóálló

2012 december 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Béla elment a Jó Istenhez!” – kaptam e szomorú üzenetet feleségét?l a múlt hét egyik éjszakáján. Lassan mind elmennek. Vándor Béla orvos 1956-ban, tizenhét évesen csatlakozott az Angyal testvérek vezette Tompa utcai csoporthoz. Beceneve Golyóálló volt, mert sérthetetlennek vélték.

Több géppuskat?zben csak a kabátgallérját vagy a kabátujjait vitte át a golyó. Pesti srácként sokadmagával elhurcolták a Szovjetunióba, de az átnevelés nem sikerült. Egész életében 1956 egyik f? eszmeisége, az összetartozás tudata foglalkoztatta. Segíteni a magyarságnak, a határon túliaknak, a csángóknak, a székelységnek. Lassan mind elmennek. Most halt meg Veress Bulcsú is. A Pet?fi-gimnazisták perében „a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés” miatt a „szabadságharcos csoportot”, huszonnégyüket ítélték el 1960-ban hosszabb-rövidebb id?re. Egy volt osztálytársuk leplezte le ?ket – nagyapja H. Mihály tizenkilences volt –, emiatt mindnyájuk pályája derékba tört. Az ország összes középiskolájából kitiltották ?ket. Veress Bulcsú segédmunkásként helyezkedett el, majd disszidált. Franciaországban és az Egyesült Államokban végezte egyetemeit, tizenkét évig az amerikai szenátus külügyi bizottságában dolgozott. Hazajött. Csalódni. Úgy vélte, hogy a rendszerváltás nem mindenben valósította meg ötvenhat eszmeiségét. Elitista áldemokráciának tartotta a rendszert: „…egy deci kádárizmus két deci szódával.”

Lassan mind elmennek – s akkor ez a nagy ellentét, a két tábor egymás ellen feszülése megsz?nik. Erre hivatkozott a kilencvenes évek elején egy politikus, aki szerint a rendszerváltás utáni árokásás a Rákosi-korszak vérengzéseinek, terrorjának, valamint ötvenhat kibeszéletlenségének, az elmaradt felel?sségre vonásnak, az igazságtétel sz?nyeg alá söprésének, a kommunizmus b?nei elmosásának a következménye. Valójában máig ez a legnagyobb probléma. S hiába mennek el a volt történelmi pártok nemzetgy?lési képvisel?i, a volt forradalmárok, szabadságharcosok mind-mind, a társadalmi feszültség, az elégedetlenség, az értetlenség megmarad. A szellemi

örökösök mindkét oldalon, balliberális és jobboldalon ott folytatják, ahol apáik abbahagyták. Már a fiúk is látták, hogy miként viselkedett az els? szabadon választott parlament képvisel?inek egy része a képvisel?ként bekerült ötvenhatosokkal, börtönviseltekkel, mint például Dénes Jánossal, Vörös Vincével, Kovács Bélával és Kéri Kálmánnal. Furcsa szerzeteknek tartották ?ket. Kicsit idegenül mozogtak az Ország Házában. Csak megrökönyödve néztek, amikor egy öltönyös férfi fehér zokniban, fekete cip?vel váratlanul odalépett a Parlamentbe látogató II. Erzsébet angol királyn?höz, és átadott neki egy ajándékot. ? volt Dénes János, a K?bányai Gyógyszergyár munkástanácsának elnöke. ? volt, aki a lakiteleki sátorban els?ként mondta ki: „Kádárnak mennie kell!” És ? volt az is, aki arra a kérdésre, hogy rendszerváltónak érzi-e magát, így válaszolt: „Kisemmizettnek tartom és érzem magam!”

Err?l van szó. Golyóálló, Veress Bulcsú, Pongrátz Gergely és az örök vadászmez?kre elment többiek mind-mind így érezték, ami körülöttük úgymond változásként történt. Keresték az elmúlt évtizedekben az ötvenhatos eszmeiség megvalósulását: az ország függetlenségét, a szabadságot, a demokráciát, az összetartozást, a felemelkedést, a szolidaritást, történelmünk nem meghamisított, hanem valóságh? elemzését… Hol megtalálták, hol nem. Mindenesetre golyóállónak, kitartónak, harcedzettnek kell lenni, hogy mindezek az álmok megvalósuljanak. Az álom mindannyiunké. Olyan örökség, olyan történelmi jogfolytonosság – s itt az 1956-os forradalomra és szabadságharcra gondolok –, amelynek eszmeiségét mindannyian a magunkénak vallhatjuk – pártállásra való tekintet nélkül. A golyóállóság, a haza szeretete, maga a küzdés, az ügy megvédése örökölhet?. S ez az örökség mindig az új és újabb generációké. Ne engedjük, hogy kiénekeljék a szájukból.

Stefka István - magyarhirlap.hu

Ajánló